

Det, der bestaar

Bor Guds Ord bestaar evindeligt. (Ef. 40, 8.)

Striktemaal og Abjolution.

At vi i den lutheriske Kirke ikke som Katolikkerne kan regne Striktemaal og Abjolution for et Sakrament, det nævnte vi i Nr. 25, i Artiklen „Vor Kirkes Sakramenter“. Men dermed er ikke sagt, at vi slet ikke vil bruge Striktemaal og Abjolution. Reformatorerne hævede det modfatte.

Men det vilde føre altfor vidt at paavise eller drøfte, hvorledes den lutheriske Kirke i sin Helhed har tilfældet eller stiller sig i Forhold til denne Sag; vi maa nøjes med at paavise denne Sags Rod i det nye Testament og saa vor dansk-lutheriske Kirkes Stilling dertil.

Jesus sagde til Peter, da denne paa egne og de andre Disciples Vegne bekendte ham som „Kristus, den levende Guds Søn“: „Jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himmelen, og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i Himmelen“ (Mt. 16, 19). Kap. 18, 18 siger Jesus det samme til alle Disciple.

Vi vil dermed sammenholde, hvad Jesus siger til Disciple, da han ved en Nabenberelse for dem efter sin Opstandelse aander paa dem: „Modtager den Selligaand! Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladte, og hvem I nægte forlade, dem er de nægtet.“ (Joh. 20, 22-23.)

Disse to Steder siger væsentlig det samme, idet „løse“ og „forlade Synderne“ og ligesaa „binde“ og „nægte forlade“ maa agtes som enslydende Udtryk.

Der nævnes intet direkte om Syndsbeholdelse eller Striktemaal i de anførte Skrifsteder, men det maa antages for givet, at der maa være Tale om Synd, før der kan være Tale om at forlade Synd eller at nægte Syndsforladelse; og at forlade Synd eller tilfælde Syndsforladelse, det er Abjolution.

At „nægte Syndsforladelse“ falder ikke ind under Striktemaal og Abjolution, men derimod under Brugen af Bindenøglen eller Kirkeflugt, hvilket nævnes i de anførte Skrifsteder.

Hvorledes praktiserede Apostlene nu denne af Jesus givne Fuldmagt til at forlade eller ikke forlade Synd?

Vi har enkelte Eksempler derpaa. Da de Menneſker, der havde givet Rum i deres Hjerter for Apostelen Peters Vinseprædiken, spurgte: „I Mand, Brødre! hvad skulle vi gøre?“ da svarede Peter: „Døbtvøder eder, og hver af eder lade sig døbe paa Jesus Kristi Navn til eders Synders forladelse; og I skulle faa den Selligaands Gave.“ Og henvend 3000 Sjæle optoges ved Daab i Guds Menighed (Ap. 2, 38-41). Det er det største Eksempel, der er berettet om af Brugen af Bindenøglen. Satsningen af Kap. 10 om Daaben i Kornelius's Hus er et andet Eksempel.

Ap. 6, 8, 19-24 om Simon Magus, der vilde købe Guds Gave for Penge, og til hvem Peter sagde: „Gid dit Sølv maa gaa til Grunde illige med dig, fordi du mente at kunne erholde Guds Gave for Penge. Du har ikke Del eller Lod i dette Ord; thi dit Hjerter er ikke ret for Gud“ — er et Eksempel paa Brugen af Bindenøglen. Hermed kan sammenholdes Kap. 5, 1-10 om Ananias og Saffira, og 13, 8-12 om Troldskarlen Elmas, hvem Paulus løste Anathema over. Dog — den sidste var jo helt fremmed for Kristendommen og ønskede ikke dens Gøder.

I Kor. 5, 1-5 har vi et senere Eksempel paa Brugen af Bindenøglen eller Kirkeflugt. En Mand, som levede i Blodskam, udeluktes af Menigheden.

Stort der i de anførte Steder tales baade om Synd, om at forlade Synd og om at straffe Synd og nægte forladelse, saa siges der intet i noget af dem, som viser

os en Institution i Kirken som Striktemaal og Abjolution.

Der er endnu et Sted, vi skal anføre. Det er de bekendte Ord af Apostelen Jakob: „Befænder derfor Synderne for hverandre og beder for hverandre, for at I maa blive helbrede.“ (Kap. 5, 16). Men heller ikke her peges der paa nogen særegen kirkelig Institution, men derimod paa, at Kristne indbyrdes skulde befænde Synder for hverandre, for at de maatte helbredes.

Hvad har vi nu i vor Kirke i den Retning?

Striktemaal har vi saa at sige ikke som kirkelig Institution eller kirkelig Handling. Hvor meget Privat Striktemaal der findes — for Præsten eller frijære Brødre for hverandre — det kan vi ikke sige. Det ligger i Sagens Natur, at det ikke kommer for Offentligheden.

Men lad os sige det i denne Forbindelse, at det sikkert er af stor Betydning for et af disse Synder betyngt Menneſke, at det kan naabe sit Hjerte og skrive for sin Sjælsfjærg eller for en Broder eller Søster, det har Fortrolighed til. Vi har jo noget i Forbindelse med Nadveren, vi kalder Striktemaal, men som intet Striktemaal er, da der ikke saa meget som fremføres en Syndsbeholdelse. Derimod er Tilgivelsen af Syndsforladelse til den enkelte under Haandspaa-læggelse en virkelig Abjolution.

Er der da nogen Sandhed i vor Brug af, hvad vi kalder Striktemaal? Eller i Abjolution uden Striktemaal? Vi skal prøve at besvare disse Spørgsmaal.

Striktemaal og Abjolution er ingen nødvendig Forudsætning for Udelsen af den hellige Nadvere. Saaan Forudsætning findes der ikke Spor af hverken ved Nadverens Indtættelse, ej heller ved Nadvertjenesten i Oldkirken. Men dermed er ikke sagt, at Striktemaal og Abjolution, som vi bruger dem, ikke kan tjene som Forberedelse til en værdig og vellykket Udelse af Nadveren.

Sagen er den, at Jesu Ord: „mit Blod, som udgives for eder til Syndernes forladelse“ forudsætter, at de, der vil nyde Herrens Vegene og Blod i Nadveren, virkelig erkender, at de er Syndere og søger forladelse for deres Synder, naar de søger hen til Nadverbordet.

Det er derfor Striktemaals Op-gave at overbevise om Synd og derfor om Trang til Udelsen af Nadveren som en Stadfæstelse paa, at Gud gerne forlader den bøjfærdige sin Synd.

Og naar Altergæsterne da efter en saadan Tale kommer frem og knæler for at modtage Abjolution, da anes saadan Redskalen som en stiltiende Bekendelse og Striktemaal for Gud. Og naar dette virkelig er Tilfældet, saa er der Sandhed i Abjolutionen og i Forbindelsen mellem denne og Nadveren.

Derfor tilføjes ogsaa Syndsfor-ladelsen betinget — „Efterdi“, „Saa sandt“, „Saa fremt“ — i hvert Fald med Forudsætning af et virkelig Striktemaal for Gud, lignende som Johannes skriver: „Derfor vi befænde vore Synder, er han trofast og retfærdig, saa at han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed.“ (1 Joh. 1, 9.)

Vink for Gennemlæsning af Bibelen i 1917.

af G. V. C.

Galaterbrevet.

Navnet Galaterne betegner ikke Indbyggere af en enkelt Vn, men af et helt Landskab i Lilleasien, der har sit Navn — Galatia — af en Folkstamme, der udbandrede fra Gallien, det nuværende hollandsk-fran- rig, ved Midten af det tredje Aar- hundrede. Af denne galliske Folk- stamme fik altsaa Landskabet sit Navn.

Provinsen Galatien blev senere indlemmet i det romerske Rige.

Paulus foretog en Missions- tur gennem Galatien baade paa sin anden og tredje Missionsrejse, og stiftede flere Menigheder, som hovedsagelig bestod af Hedningekir- kene. Ligesom i Korintherbrevet hæ-

The First Fixture I Bought For My Store

By C. S. King, of the King Mercantile Co., Joplin, Mo.

My theory is that it's better business to get all the profits on a \$10,000 turnover than half the profits on a \$20,000 one.

Mere increase in volume of sales is no guarantee of a ledger balance on the right side. You've got to get a just and fair profit on those sales.

A clerk sells a dollar's worth of groceries and makes an error of ten cents in adding up the slip. If it's an undercharge, your profit's gone. If it's an overcharge, your customer's confidence and perhaps her trade is gone. You lose either way.

I Cashed In on Experience

Former experience taught me that getting all the profits depends largely upon the correct addition of small amounts.

So when I opened my new store I determined to put it on a basis of mechanical accuracy. That's why my Burroughs Figuring Machine was the first fixture that I put into the store.

The first job I used it for was checking up the invoices on my new goods, and here alone, before I had opened the doors of my store, it caught errors enough to pay the first installment on the machine. If those errors had gone through they would have bitten a fair-sized chunk out of my profits.

And now it's on the job in the store every day assuring me that I get every cent of profit that is coming to me.

Cutting Out the Guess Work

There is no guess work in our figuring. Every sales slip is added up on the Burroughs. It is added quicker than the old way and we know it's right.

On Saturdays and Mondays—our busiest days—the cashier adds all the grocery orders on the Burroughs, relieving the clerks of that responsibility.

I check every invoice, and the errors I'm catching on this job alone will soon make the price of the machine seem insignificant.

In a cash business like ours, accuracy is even more important than in a business where you have charge accounts. For, after a customer is gone, you have no chance to correct your errors.

But in any store, cash or credit, the first fixture to get is the one that turns profits on paper into profits in the bank.

And that's a Burroughs.

98 Burroughs Models

No business is too small for a Burroughs—and the 98 Burroughs models make one possible for the smallest, as well as for the largest business.

Consult your banker or telephone book for the address of the nearest of the Burroughs offices in the United States and Canada.

Burroughs Offices are also maintained in other principal cities of the world.

FIGURING AND BOOKKEEPING MACHINES PREVENT COSTLY ERRORS—SAVE VALUABLE TIME

Burroughs

der Paulus ogsaa her i Brevet til Galaterne sin apostoliske Anseelse og sit steds guddommelige Berettigelse eller Myndighed.

Det var nemlig i Galatien som alle Vegne, hvor Paulus forkyndte Korsevangeliet, at „falske Brødre“, jødiske Lærere efterstræbte ham for at hindre Evangeliets Fremgang.

Disse „falske Brødre“ eller Lærere hævdede nemlig, at de skriftne maatte omstødes og holde Loven. Det var med dem — disse Blændingsmenneſker — som med mange Menneſker i vore Dage, de vilde ikke, at Frelsen skulde være „af Naade alene for Kristi Skyld alene og ved Troen alene.“

Saa hovmodige er vi alle af Naturen, at vi ikke vil tage mod Saligheden „af Naade alene“. Det er først, naar vi faar vore aandelige Sjæle aabnede for vor Synd og Skyld, at Naade bliver os dyrebare og til fald Beredværelse for Herrens Ansiget. Her til kom endvidere, foruden dette falske Blændingshystem af Lov og Evangelium, af Tro og Gerninger, som de falske Lærere indsmuglede i Galatermenigheden, at de ved Siden deraf bekendte Paulus's Apostolitet, eller at han ikke havde sit Apostel- embede, som de andre Herrens Apostle og derfor var efter deres Mening en falsk Lærer. Det gæntog sig her som alle Vegne, hvor Guds Evangelium retteligen for- kyndes — der bliver der Kamp.

Evangeliet er den eneste Kraft i Verden, der kan skabe Fred i Menneſkehjertet; men det bevirker Ufred, Mobbhand, Bitterhed og Kamp i dem, der ikke modtager det i Sænderkæmpelse og levende Tro. Saaan var det i Galatien, og saadan er det end i Dag.

Læser! hvad er dit Standpunkt? Galaterbrevet falder naturligt i følgende tre Hoveddele:

1. Kap. 1, 6-2, 14 udgør den historiske Del.

2. Kap. 2, 15-5, 12 er den lærige dogmatiske eller belærende Del.

3. Kap. 5, 13-6, 18 indeholder en Række skønne Formaninger.

Endvidere angives her følgende Vink over de enkelte Dele. De første fem Vers af Kap. 1 udgør Indledningen til Galaterbrevet.

Allerede i disse indledende Vers godtgør Apostelen Paulus, at hans Kald til Apostel er ikke af eller ved Menneſker, men af Gud og ved Jesus Kristus.

Indledningen indeholder den sædvanlige Naade- og Fredshilsen, der ligeledes har sin Rødd i Gud og formidlet ved Jesus Kristus, samt erhvervet ved hans Blod og medført Udrielse fra den nuværende onde Verden (se Vers 4). Indle- ningen slutter med Lovprisningen: „Gaa være Goren i Evigheds Gødhed! Amen.“

Grundtanke i første Del (Kap.

1, 6-14) kan sammentrængt ud- trækkes saaledes: Paulus paaberaa- ber sig Gødheden af det Evange- lium, som han har forkyndt for Ga- laterne og udtaler Forbandelse over huer den — det være sig Engle eller Menneſker — som kommer og forkynder et andet Evangelium, end det han har forkyndt dem, nem- lig: „Jesus Kristus og ham for- søjer.“

Den anden Tanke, Paulus ud- taler i denne Del med ligesaa stor Styrke, det er hans guddommelige Kaldelse til at være Apostel for Hedningerne, der ogsaa er „Medar- vinger til Krets's Raadgæve.“

I den anden Del (Kap. 2, 15-5) behandler Paulus ligeledes to Ting, to store Hovedpunkter i Kristendommen, nemlig: Menneſkets Retfærdiggørelse for Gud, ikke ved Lovens Gerninger, men ved Troen alene. Paulus citerer ogsaa i dette Brev som i Romerbrevet Ordene: „Den retfærdige skal leve af Tro“ (2e Kap. 3, 11). Og vedføjer som Bevisførelse, Pagtesfolket's Stamfar- der Abraham, hvis Tro blev tilreg- net ham til Retfærdighed (1 Mose- bog Kap. 15, 6). Og her hedder det: „De, som ere af Tro, velsignes med den troende Abraham.“

Det andet Hovedpunkt, som Apostelen omhandler, er Lovens rette Brug. Vi vil her blot som Vink an- føre Paulus's egne inspirerede Ord, faaldende: „Loven er bleven os en Tugte-

meſter til Kristus“ (Kap. 3, 24). Gule anden Hoveddel er en grund- dig Bevisførelse eller Redegørelse om, hvad Evangeliet er, hvad Lo- ven er og dens rette Brug, og hvad Tro og Gerninger er og deres rette indbyrdes Forhold.

Svifte herlige Skatte, vi har i denne anden Del af Galaterbrevet i dette store Hovedpunkt: Menneſkets Retfærdiggørelse for Gud!

Den tredje Hoveddel (Kap. 5, 13-6, 18) indeholder en Række af Formaninger til de troende Galater og alle troende Menneſker med igen- nem Ederne.

Retfærdiggørelse og Selliggørelse hører sammen som et Uegtepar, og dog maa vi sige om disse to: blandt dem ikke ad. Thi ved Sammenblan- ding fornyes Hjerterfreden, men ved Adskillelsen — tabes Hjerterfre- den.

Udaf denne Del fremhæver vi som Vink blot følgende Ord:

„I bleve jo kaldede til Frihed, Brødre! Kun at I ikke bruger Fri- heden til en Anledning for Skædet, men værere ved Aertligheden hver- andres Tjenere“ (Kap. 5, 13).

„Men Mandens Frugt er Aertlig- hed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Gødhed, Trofasthed, Sagt- modighed og Afholdenhed.“

„Gmod saadanne er Loven ikke“ (Kap. 5, 22). „Værer hverandres Brødre og opfylder saaledes Kristi Lov“ (Kap. 6, 2).

„Men naar vi gøre det gode, da